

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18370/2023
11.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Република ..., чији је пуномоћник Владимир Мареновић, адвокат из ..., против туженог "Alo media system" d.o.o. Београд, чији је пуномоћник Игор Исаиловић, адвокат из ..., ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж4 29/22 од 16.03.2023. године, у седници одржаној 11.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж4 29/22 од 16.03.2023. године, у ставовима другом и четвртном изреке, тако што **СЕ ОДБИЈА**, као неоснована, жалба тужиоца и потврђује пресуда Вишег суда у Београду П4 12/21 од 22.10.2021. године, у ставу другом изреке и **ОДБИЈА** захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против ставова трећег и петог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4 29/22 од 16.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П4 12/21 од 22.10.2021. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужени повредио ауторска права тужиоца тако што је на интернет презентацији www.alo.rs дана 06.05.2020. године, неовлашћено, у непотпуној форми, без назначења имена или псеудонима аутора, јавно саопштио приказ дела видеозаписа "Ђурђевданска литија Беране 2020-Не дамо светиње", чиме је тужиоцу нанео имовинску и неимовинску штету. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је тужени дељењем линка за видео запис "Ђурђевданска литија Беране 2020-Не дамо светиње", неовлашћено учинио дело доступним јавности, као неоснован. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде имовинске штете због повреде ауторског права исплати износ од 17.632,00 динара, са законском затезном каматом почев од 22.10.2021. године, па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде

неимовинске штете због повреде моралних права аутора исплати износ од 40.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 22.10.2021. године па до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца за накнаду неимовинске штете због повреде моралних права аутора преко досуђеног а до траженог износа за износ од још 40.000,00 динара, као неоснован. Ставом шестим изреке, тужени је обавезан да јавно објави изреку ове пресуде о свом трошку у штапаном и електронском издању дневних новина "Ало", односно на интернет презентацији www.alo.rs. Ставом седмим изреке, одбачена је тужба у делу тужбеног захтева којим је тражено да се наложи туженом да уклони линк са интернет презентације www.alo.rs, којом неовлашћено чини доступним ауторска дела тужиоца, као неуредна. Ставом осмим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 47.900,00 динара. Ставом деветим изреке, одбијен је захтев тужиоца у делу у ком је тражио да се обавезе тужени на плаћање законске затезне камате на трошкове поступка, почев од дана доношења одлуке па до исплате, као неоснован.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж 4 29/22 од 16.03.2023. године, ставом првим изреке, одбио, као неосновану, жалбу тужиоца и потврдио пресуду Вишег суда у Београду П 412/21 од 22.10.2021. године, у ставовима првом, трећем, четвртном, петом, шестом и седмом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду П4 12/21 од 22.10.2021. године, у ставу другом изреке и утврђено да је тужени дељењем линка за видео запис "Ђурђевданска литија Беране 2020 – Не дамо светиње" неовлашћено учинио део доступним јавности. Ставом трећим изреке, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду П4 12/21 од 22.10.2021. године, у ставу осмом изреке и обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 194.600,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 56.600,00 динара. Ставом петим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против ставова другог, трећег, четвртог и петог изреке правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни суд је испитао правноснажну пресуду, у побијаном делу, у смислу одредбе члана 408., у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 18/20) и члана 92. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 10/23), па је утврдио да је ревизија делимично основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, на интернет порталу www.alo.rs, објављен је 06.05.2020. године, текст под насловом "Вратиле се литије, Беране не прекида традицију (видео)", и видео запис "Ђурђевданска литија Беране 2020", који је ембедован и фотографија која представља сегмент тог видео записа – screen shot (у 2,14 минути), чији је тужилац аутор. Утврђено је да видео запис траје 3,26 минута, да се виде свештеници који иду улицама Берана и освештавају град. Испод овако сачињене и објављене фотографије није назначено име или псеудоним тужиоца, као аутора, нити је

постојала сагласност тужиоца за објављивање. Тужилац је предметни видео запис поставио на you tube канал који дозвољава опцију дељења линка.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је тужени, дељењем предметног линка, неовлашћено учинио дело доступним јавности, налазећи да у тој радњи туженог нема повреде ауторског права и да она не представља неовлашћено чињење доступним јавности ауторског дела тужиоца, пошто ембедовање (уметање или убацивање аудио или видео садржаја у компјутерски документ на интернет страници) подразумева исти технички начин који је већ употребљен приликом обавештавања јавности о ауторском делу на изворној интернет страници, те не представља ново обавештавање јавности. По мишљењу првостепеног суда, тиме што је носилац права поставио свој видео запис на you tube канал (који дозвољава опцију дељења линка са чиме је тужилац морао бити упознат) одобрио је саопштавање дела свим корисницима интернета, а током поступка тужилац није доказивао да је спровео одређене мере ограничења у погледу објаве свог дела, у ком случају би се сматрало да није пристао да трећа лица слободно саопштавају његово дело јавности и да је желео да ограничи јавност која има приступ његовим делима само на кориснике одређене (изворне) интернет странице. На такав закључак првостепеног суда, упућује и чињеница да уколико предметни видео запис буде уклоњен са изворне странице, он више неће бити доступан ни на страници туженог.

Другостепени суд је, побијаном делом пресуде, преиначио првостепену пресуду, тако што је утврдио да је тужени дељењем линка за видео запис "Ђурђевданска литија Беране 2020 –не дамо светиње" неовлашћено учинио дело доступним јавности, у смислу одредбе члана 30. Закона о ауторским и сродним правима, пошто је закључио да се искључиво право аутора да другоме забрани или дозволи јавно саопштавање дела, укључујући и чињење дела доступним јавности, жичним или бежичним путем, не исцрпљује било којом радњом јавног саопштавања дела, укључујући чињење дела доступним јавности, жичним или бежичним путем, на начин прописан ставом 1. тог члана Закона. Супротно становишту првостепеног суда, другостепени суд је закључио да тужилац, као аутор има право да туженом забрани да предузима радње којима се његово дело чини доступним јавности, без обзира што је он сам дело учинио доступним јавности на платформи you tube.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је преиначењем првостепене пресуде, погрешно применио материјално право.

Одредбом члана 30. Закона о ауторском и сродним правима ("Службени гласник РС", бр. 104/2009 ... 6/2019), прописано је право на јавно саопштавање, укључујући интерактивно чињење дела доступним јавности, тако што аутор има искључиво право да другоме забрани или дозволи јавно саопштавање дела, укључујући чињење дела доступним јавности, жичним или бежичним путем, на начин који омогућава појединцу индивидуални приступ делу са места и у време које он одабере (став 1.). Право из става 1. овог члана се не исцрпљује било којом радњом јавног саопштавања дела, укључујући чињење дела доступним јавности жичним или бежичним путем на начин прописан ставом 1. овог члана (став 2.).

У конкретном случају, тужилац је своје дело учинио доступним јавности постављајући предметни видео запис на you tube канал који дозвољава опцију дељења линка, што значи да је на тај начин одобрио саопштавање дела свим корисницима

интернета. Техника ембедовања (уметање/убацавање аудио или видео садржаја у компјутерски документ на интернет страници), подразумева исти технички начин који је већ употребљен приликом обавештавања јавности о предметном ауторском делу тужиоца, на изворној интернет страници, те такво комуницирање не испуњава услов "нове јавности", пошто се сматра да је носилац права (аутор) од почетка одобрио саопштавање свог дела свим корисницима интернета. Пошто тужилац свој тужбени захтев, у овом делу, није засновао на чињеници да је утврдио или спровео мере ограничења у погледу објавље свог дела, сматра се да је пристао да трећа лица, па и тужени, могу слободно да саопштавају његово дело јавности, како је правилно закључио првостепени суд. Због тога тужени основано у ревизији указује на погрешну примену материјалног права.

Тужени није дужан да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка, пошто тужилац у том поступку није успео.

На основу одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Другостепени суд је преиначио одлуку првостепеног суда о трошковима парничног поступка, налазећи да је првостепени суд погрешно применио одредбу Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, руководећи се вредношћу предмета спора, пошто је за одмеравање висине трошкова за предузете радње у конкретном случају, сагласно тој Тарифи, меродавна врста спора, на основу тарифног броја 14.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право преиначењем првостепеног решења о трошковима парничног поступка и правилно одбио захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, имајући у виду да он у том поступку није успео.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 414. став 1., у вези члана 420. став 6. и 165. став 2. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић